

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 34. Pauci etiam magni peccatores, maximè recidivi, &
consuetudinarii, salutarem & convenientem, pro facultate sua,
admissorum criminum multitudine & gravitate satisfactionem acceptare
volunt, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

firmus post febris abscellum, ex eius reliquiis adhuc dispositus ad illam, non censetur febris recidivam plenam voluntate cavere vel, nisi ceteris cautius se velit custodire, ab illius abstinere, quae Medici ad cavendum recidivam cavenda, caetera denique servare, quae servanda praescribit: sic grandis peccator, maxime consuetudinarius, post suam conversionem peccati recidivum non censetur plenam voluntate cavere vel, nisi ceteris cautius se custodire velit, ab illius abstinere, quae caelestis Medicus in Evangelio cavenda, caeteraque servare, quae ibidem servanda praescribit.

CAPUT XXXIV.

Pauci etiam magni peccatores, maxime recidivi, & consuetudinarii, salutarem & convenientem, pro facultate sua, admissorum criminum multitudine & gravitate satisfactionem acceptare volunt, atque ex hoc etiam capite pauci ex ipsis verè sunt ac plenè conversi.

458 DE tribus esse debet plena voluntas ad plenam conversionem requisita. Utiq; 1. de vita impoliteram emendanda. 2. de adhibendis mediis, ad cavendum relapsum tam absolute quam respectivè necessariis. 3. de convenienter satisfaciendo pro peccatis commissis. Nec sufficit illa velle utrumque, sed velle oportet plenè, sive fortiter & integrè, inquit Augustinus l. 8. Confess. c. 8. Post quem S. Carolus Borromeus Instruct. Past. p. 2. §. 8. *Universi* (inquit) *quantum in se est, cum animi dolore, qui iure in hoc Sacramento requiritur, habere conentur, cum firma & constanti deliberatione animi, tum pro praeteritis satisfaciendi, tum viam impoliteram emendandi.* Suntque illa tria de ratione contritionis, uti postea videbitur. At quam pauci sunt, in quibus triplex illa voluntas fortis est & integra! Videmus longè majorem partem mundaorum hominum currere ad Confessarios danes parvas pro peccatis magnis poenitentias, & rufugere dantes congruas. Sed quis de talibus S. Bernardinus Senensis? *Non plus habent contritionis* (inquit) *quam diabolus, to. 3. ferm. 35. de amore contentente.* Plura haec de re vide intrà, ubi de satisfactione.

CAPUT XXXV.

Plenam magnorum peccatorum, post baptismum lapsorum, praesertim consuetudinariorum, faciliq; & citò relabentium conversionem raram esse, testantur Sancti, Scriptoresque gravissimi.

459 PRIMUS hujusce rei testis est S. Pacianus epist. 3. ad Sympronianum, ubi dicit, quòd labor ille paucorum est, qui post casum resurgunt.
460 Secundus est S. Ambrosius l. 2. de poenit. c. 10. ibi: *Facilius invenit, qui innocentiam servaverunt, quam qui congruè egerunt poenitentiam.* Ex quibus verbis arguitur sic: teste Ambrosio difficilius est innocentiam baptismalem, semel amissam, verà poenitentia recuperare, quam ad finem vitae servare. Si difficilius, rarius. Quòd enim difficilius, rarius. Atqui rari sunt, qui baptismalem innocentiam ad finem vitae servant. Ergo rariores, qui eam amissam verà poenitentia recuperant. Rariores enim dicit Ambrosius, qui eam amissam congruè agunt poenitentiam, quam qui eam ad finem vitae servant.

461 Nec de sola ibi poenitentia publica loquitur

Ambrosius (de qua solum obiter dicit, quòd iteranda non sit, quia una tantum est poenitentia, quae publicè agitur) sed hoc uno excepto, in caeteris omnibus quae in capite illo decimo antecedunt & sequuntur, de iis agit quae necessaria sunt ad poenitentiam, etiam non publicam, & ad recuperandam innocentiam perditam, quòd utique poenitentia faciendae sit cum humilitate, & oratione, & steru; quòdque ad eam congruè agendam renuntiandum sit saeculo, sibi ipsi, atque pristinae vitae, tollendaque crux Christi. Quae certum est necessaria non esse ad agendam solum poenitentiam publicam, sed & privatam.

Tertius testis est Augustinus ferm. 232. edit. 462 noviss. ubi sic: *Abundant hic poenitentes, quando illis imponitur manus, fit ordo longissimus. Orate poenitentes, & eunt orare poenitentes. Disputo poenitentes, & invento male viventes. Mutamini, mutamini rogo. Quero unum poenitentem, & non invenio, id est vix unum invenio.* Iste namque est mitissimus sentus verborum Augustini.

Quartus testis est S. Gregorius ad illa verba l. 1. Reg. 6. *si forte releves manum tuam, &c.* idiplum vehementer insinuans, cum dicit: *Commovevi ad lachrymas cum magna fortitudine debemus. Quia si qui poenitentiam austeram faciunt (qui profecto rari sunt) vix fiduciam salutis inveniant, negligentes (quales ut plurimum sunt consuetudinarii, & faciliè recedentes) salvi fieri quomodo possunt?*

Quintus testis est B. Albertus Magnus in Paradiso animae, dicens, quòd vera contritio est rara, teste D. Gregorio; nec semper credendum est, veram esse compunctionem, ubi gemitus apparent & lachrymae.

Sexto testes sunt omnes Sancti, qui paucos ex Catholicis adultis salvos fieri dicunt, in comparatione eorum qui pereunt. Non quia non confitentur, sed quia non bene, defectu debiti doloris ac poenitentiae. Dudum observavit hoc Guilielmus Parisiensis de Sacram. Poenit. c. 6. dicens, quòd incomparabiliter plus dolendum atque lugendum pro damno atque amissione spiritualium... quam pro damno atque amissione quorumcumque temporalium. Major tamen pars poenitentium, imò pene omnes è contrario facere videntur. Quia major pars poenitentium incomparabiliter longe esse videntur à condigno & congruo dolore poenitentiae, & propter hoc à remissione peccatorum atque à virtute & effectu Sacramenti Poenitentiae, & propter hoc pro remissione & absolutione reportare illusionem.

Idiplum observavit Adrianus VI. quodlib. 3. 466 q. 1. sine argumentis, atque ex ipso & cum ipso Rosmundus in Confess. c. 11. & seq. de contrit. postquam enim dixit arduum cuiuslibet & valde difficile esse, agere veram poenitentiam, & habere dolorem sufficientem, qui sit contritio... quia dilectio Dei super omnia, ad dolorem sufficientem necessaria, est opus maxime arduum, & hominibus post lapsum sanime difficile... Ideò, ut dicit Adrianus VI. major pars hominum, etiam Christi fidelium, est extra statum gratiae.

Similiter Bellarminus conc. 32. de Resurrect. 467 Dom. §. at inquis: sic certè Confessiones hoc nostro saeculo sunt, ut ego vehementissime reformidem illas audire, defectu scilicet verae poenitentiae. Nam (ut ait conc. 8. & 9. in Dom. 4. Advent. Sacramentum Poenitentiae Baptismus est laboriosus... requirens gemitus, contritionem, lamenta, fructus dignos poenitentiae, preces, jejunia, elemosynas, & alia id genus opera, PROUT ECCLESIA CATHOLICA tenet, ET SEMPER PATRES docuerunt... Ipse etiam Spiritus sanctus in Scripturis sanctis. At, ut paulò ante dixit, ad Confessionem veniunt homines onusti peccatis... sine operibus illis, & statim volunt expediti (id est absolvi, & ad sacram mentem admitti) quasi hoc negotium esset ludus pueri.